

Nếu mình thấy mọi người dửng dưng như trẻ con thì chính mình già đã đi, vì mình so sánh thiên hạ với cái bóng của mình trong gương soi mỗi ngày. Ông nói, tuổi già báo hiệu khi sinh lý bắt đầu yếu

Bên tôi, có ông trẻ tuổi là Hai Hô. Tôi rằng ông hô. Ông rất thích thú với danh xưng này. Ông thường nói rằng, ngày xưa còn trẻ, hằng tí t vút, ai nói gì, đúng hay sai, cũng tìm lời cãi lời. Bây giờ già rồi, nghe ai nói gì cũng thấy xuôi tai, đúng hết. Tôi già rồi, có nhiều kinh nghiệm, thấy đúng sai, có nhiều mặt khác nhau.

Bà mẹ ông đã 92 tuổi, mà thường hay nói câu: 'Mai mặt tôi già rồi thì...' Mọi người nghe câu đó, ông với cô ngang lời mồm, và hỏi tôi: 'Hôm chín mồm tôi rồi mà چرا già hơn mẹ? Thế thì bao nhiêu tuổi mới là già?' Bà cứ chặc chặc, không đáp lời. Với ông thường nháy mắt, nhìn ông che giấu cái bí mật.

Nghe em ông nói: 'Theo tôi thì không có ai già, và cũng chẳng có ai trẻ. Già hay trẻ, là mặt khái niệm rất tương đối. Hỏi tôi mồm bẻ, mồm lăm tuổi, thấy các chợ hàng xóm mồm bẻ hay mồm tám tuổi là đã già khủi đ. Già như sếp mua hòm đồ đạc rồi. Thế mà khi tôi sáu mồm tuổi, tôi thấy các bà năm mồm là trẻ, và các bà bẻ chặc tuổi là bẻ con nít.

Thế thì già hay trẻ, không phải tùy theo số tuổi của họ'. Ông Hai nói, có mặt lúc nào đó, con người trẻ nên già. Nếu nhé, mỗi khi đi ra đường, nếu thấy các bà già nhìn mình, mà các cô gái trẻ không dòm mình nữa, thì phải hiểu là mình đã già rồi. Lời này, mỗi sáng đứng trước gương, thấy trán mình cao hơn, tóc rụng nhiều, đứng trước gương mình trẻ nên thông thái, mà phải biết đó là dấu hiệu già. (nhớ anh Hoàn đó hi hi)

Nếu mình thấy mọi người dửng dưng như trẻ con thì chính mình già đã đi, vì mình so sánh thiên hạ với cái bóng của mình trong gương soi mỗi ngày. Ông nói, tuổi già báo hiệu khi sinh lý bắt đầu yếu. Như p đ 'gần gũi' của vợ chồng thà đ. Và đôi khi cố gắng làm vỡ lòng bà vợ theo đ nh k, mà không có hiệu quả. Nhưng khi đó, nếu bà vợ gọt ra, không cho gần gũi, thì trong lòng tôi mừng húm, vì có cái cố đ không làm tròn 'bẻ phần' mà không áy náy. Ông nói, bẻ nh t là

những lúc mình đang hăng, đang nóng máu, sắp xấp xỉ nhưng mà bà vẫn cứ nhìn những chuyện không đâu, như cái hàng rào bên gió thổi nghiêng, cây hoa hồng lá bên bên cạnh, con chó bên bên chết. Thế là cứ cái thân già nó xịu xuống như củn bún thiêu. Chúng làm ăn chi để kiếm tiền. Đành bên cười vui nhả chuyện. Khi còn trẻ, vào những lúc sắp gặp như thế này thì dù cho sét nổ trên đầu, cũng không nghe, không biết. Có người hỏi ông sao không dùng viên thuốc thần kỳ, làm cho việc chúng vui như thuở ba mươi. Ông nói, đừng tin mà chết sớm, đau tim mà dùng thuốc này thì lần dùng ra mau lắm. Hỏi trẻ con, ông cũng xin ông bác sĩ cho toa thuốc này, bác sĩ này không chịu. Ông cũng hỏi người, những bây giờ thì cảm ơn, vì biết được cái nguy hiểm của nó. Vui chuyện lát mà bên mừng, lảng nhách. Theo ông thì việc chúng già, ghiền cái hỏi của nhau hơn là chuyện vặt nhau lẫn lẫn trên giường. Chúng cứ luẩn tay vào áo bà vẫn già mà tìm trái mướp, cũng để làm cho bà này vui rồi.

Nói về cái tai điếc, ông bảo: -'Có một lúc nào đó, mình nghe như c, cứ tiếng là các anh chị ca sĩ d'o này không còn hát hay như ngày xưa. Không phải vì y đâu. Thế nào cũng có ca sĩ giỏi hay. Nghe không hay vì cái tai mình đã nặng, lảng. Rồi cứ tiếng như c d. Đó là dấu hiệu của già. Nhất là khi nghe truyện thanh, truyện hình thì con cái, hàng xóm, cứ than phiền mãi âm thanh quá ồn. Theo mình, âm thanh như vậy chỉ vì a để nghe, mà họ bảo oan cho mình là quá ồn'.

Ông Hai nói về một bên già nặng, khi già, lảng tai, điếc tai cũng có cái ồn ồn. Là khi nào vẫn nói lời êm ái, dịu dàng, yêu thương, thì nghe cho sự nặng tai. Khi nào bà trẻ chúng trách móc, chê bai, than vãn, nói nặng lời, thì cứ nhè-nhè gõ cái máy trẻ thỉnh ra, chỉ thấy bà nhóp nhép cái miệng, trông tức cười lắm. Không nghe, thì không biết mình, không giận hơn, mà còn cười, đôi khi nở cười rồi rồi, cười rồi rồi rồi. Bà vẫn nói như gió vào phòng trẻ, thấy ông chúng không giận, mà còn cười vui, thì đành im miệng cho đỡ tổn hại. Và đôi khi còn thêm, vì tiếng ông chúng khéo hơn. Những một ông bên khác, nói nặng, khi bà vẫn trách móc và than thì để bà này nói, cho xong, như bắt bên c tức trong lòng.

Bên vậy, mãi khi vẫn ông than vãn, trách móc thì ông mừng và lắng nghe. Nếu bà nghe nói, thì hỏi rồi em có gì cứ nói thêm, than vãn thêm không, hãy nói cho hết đi, anh nghe đây. Thế là bà dịu xuống, và bên cười thấy hỏi quê quê, nên thôi.

Ông Hai nói, khi già, một tay, cứ cười cười sách lên, là móc túi tìm cái chìa khóa. Không có chìa khóa thì đành chịu thua. Khi đó, mình ít để sách hơn ngày xưa. Rồi thì ông than phiền rồi, d'o này, sách vở, báo chí hỏi in như hỏi, khó để. Không phải đâu. Một mình mình, kém, chỉ không phải chỉ in như hỏi. Một anh trẻ hỏi ông có bên vì một kém không, ông Hai nói nặng, vì chi mà bên c? Phải một chúng để bên c. Mừng và cảm ơn khoa học tiến bộ, giúp cho mình còn thấy rõ hơn, nghe rõ hơn, mà nếu mình sống một trăm năm trẻ con, thì đã mù loà, và điếc điếc rồi.

Dù cho nghe ít, thấy không rõ hoàn toàn, những có thấy, có nghe, đã là quá quý rồi. Tuổi đã cao, mà còn thấy được người yêu, con cháu, bên bên. Còn xem truyện hình, phim truyện, thì đã như một trẻ thì ân phận của trả ban cho. Phải biết cảm ơn và cảm ơn trẻ này

giò, đi đâu xa ông cũng ngồi. Đi du lịch, đi ngủ nghỉ đến trên cũi tiên cũi a nhieu ngồi già nhieu ông, không phải cũi nh đíp, đi ngủ hay, cái gì, mà nghỉ đến cái cũi u tiều. Không biết nũi đó có hay không. Cũi vào quán xá, hũi trũi ng, thì có thói quen, trũi cũi tiên là xem cũi u tiều nũi m đâu. Quán nào mà không có cũi u tiều, thì đũi ng hòng có nhieu ông bà già bũi cũi vào. Ông rũi t sũi mai đây xui xũi o, ngũi i ta tôn ông lên làm lãnh tũi. Vì thũi y mũi y ông lãnh tũi đũi ng đũi c diũi n vắn, hũi p báo, duyũi t binh, diũi n hành, đũi ng hàng giũi, phũi i nín tè, khó chũi u, mũi t và khũi lũi m. Ông cũng rũi t ngũi i ngũi nhà lũi, cũi nũi a đêm, nhieu u lũi n mò mũi m trong bóng tũi i dũi y đi tiều. Xũi i nũi c ào ào làm ngũi i khác mũi t ngũi. Chũi a kũi lũi nhà, đêm tũi i, lũi c đũi ng mũi lũi m cũi a phòng vũi, con ngũi i ta, thì cũng bũi bàng.

Mũi t lũi n, bà vũi đề đũi u ông xuũi ng mà nhuũi m tóc cho ông. Mũi y hôm sau, lên xe công cũi ng, ngũi i vào ghũi dành cho ngũi i cao niên. Ông thũi y có mũi t 'lão trũi ng' đũi ng nhìn ông chũi m chũi m, nhũi ngũi m hũi i, sao không nhũi ng ghũi ngũi i cho ngũi i già cũi. Ông đoán chũi c, chín mũi i phũi n là 'lão trũi ng' kia còn nhũi tuũi i hũi n ông. Ông cũi ngũi i lì, làm lũi. Nhũi ng khi thũi y hành khách chung quanh nhìn, nhũi thúc đũi c, nhũi nhũi n nhũi bũi ng ánh mũi t khó chũi u, thì ông nhũi t quá, đũi ng dũi y nhũi ng ghũi cho lão trũi ng kia. Ông nghĩ, không lũi phũi i thét lên là tôi còn già hũi n lão, và không lũi phũi i móc cũi c ra mà chũi ng mình? Thôi thì đũi ng dũi y, cho bũi t nhũi t và ngũi ng ngừng. Rũi i tũi anũi i rũi ng, đũi ng cũng là mũi t cách tũi p thũi đũi c tũi t. Khi có ai hũi i tuũi i, ông Hai Hôi cũng tũi cũi ng thêm gũi n chũi c năm. Thũi là thiên hũi rũi i rít khen trũi, xít xoa hũi i làm sao mà giũi đũi c trũi trung nhũi thũi. Ông cũi i, nói đùa rũi ng, cũi theo đúng lũi i dũi y vàng ngũi c cũi a ngũi i xũi a đũi lũi i, là 'đêm bũi y, ngày ba' cho khí huyũi t lũi u thông, điũi u hoà, thì cũi thũi trũi trung mãi. Ông nói rũi ng, nũi u có khai trũi t đi năm ba tuũi i, cũng chũi ng có lũi i ích gì, vì mình đâu có toan tính chinh phũi c, tán tũi nhũi ai. Khai trũi t tuũi i, đôi khi ngũi i ta còn chê, là trông già trũi c tuũi i. Lũi i nũi a, phong tũi c cũi a mình là kính trũi ng ngũi i lũi n tuũi i.

Nhũi ng các bà, các cô thì khi nào cũng đũi u tuũi i, cũi 18 tuũi i thì khai là 16, khi 20 khai là 18, và lúc 23 khai là 20. Cũi khai trũi t vài ba tuũi i, và cũi m thũi y sũi ng khi đũi c ngũi i khác tin. Khi phũi i đoán tuũi i, ông thũi ng rũi ng rãi hũi xuũi ng cho các bà, các cô tũi năm đũi n bũi y tuũi i, đũi hũi sũi ng, mà ông không mũi t chi cũi, cũng là làm mũi t điũi u thiũi n nho nhũi trong ngày, làm cho ngũi i khác vui, yêu đũi i hũi n.

Đũi o sau nũi y, khi ông ăn uũi ng, thũi ng thũi c ăn bũi đũi vung vũi. Nhieu u lũi n ông tũi bũi o là cũi n thũi n. Nhũi ng hình nhũi cái tay nó không hoàn toàn theo mũi nh lũi nh cũi a cái đũi u nũi a. Đũi a cũi m vào miũi ng không gũi n gàng, cũi rũi t ra vài chút. Đôi khi tay run mà ông không biũi t. Ông cho đó là đũi u hũi u cũi a tuũi i già. Nhieu u lũi n bà vũi ông nhăn nhó, la nũi t vì làm đũi thũi c ăn.

Mũi t lũi n ông nhũi lũi i câu chuyũi n đũi a bé đũi o cái chén gũi, cha mũi hũi i đũi o làm gì, nó nói là đũi sau nũi y cho cha mũi ăn, nhũi cha mũi đã cho ông nũi i ăn chén gũi. Ông nhũi nhũi nói vũi i vũi rũi ng, nhũi bà đũi o cho ông mũi t cái chén gũi, rũi i mũi i bũi a đũi n cho ông ăn sau viũi hũi, bên thũi m. Nghe thũi, bũi nhìn ông mũi t lúc lâu, rũi i rũi ngrũi ng nũi c mũi t. Tũi đó, bà hũi t cũi n nhũi n khi ông làm đũi thũi c ăn.

Ông hay quên, đôi khi đi xuống nhà kho mà quên quên không biết đi xuống để làm gì. Quên trước, quên sau. Một buổi sáng ông nói, nói về 'cái đó' mà ông trước không biết dính chặt vào ngón tay thì có khi ông già đi quên trên xe buýt, trên tàu điện, ngoài công viên; và khi còn đi tiều thì chèo quanh, quynh lên mà tìm không ra. (chuyền này đúng quá ha ha)

Còn triệu chứng khác nữa, là làm bịng tởm, đôi khi hai ba ngày ông chửa tởm. Cũng nghĩ là có làm chi đâu mà phải tởm. Nhưng rồi nhún ra thì tuổi già số lượng, nhún yếm mồi cái lượng, nên người tởm. Vì thế có nhiều người già có mùi, hủi đâu biết. Ông phải ráng thói quen, nóng lượng chi cũng ráng tởm mồi ngày mồi tuần, ngoài trời trời nắng hỏp để biết.

Bà mẹ ông 92 tuổi, đi ăn tiều, còn càng cua-rang-mũi nghe rau ráu. Thế khách trong tiều tròn mắt ra mà nhìn. Còn ông thì ngay cả bánh mì mềm cũng không dám cắn, dùng tay xé nhỏ ra rồi bỏ vào miệng. Bà mẹ ông ăn uống không kiêng chi cả. Thịt heo quay, vịt quay, cá chiên, gà chiên, bún bò giò heo, phở, nước béo, các thức để ăn tuốt. Thế mà bà không cao mỡ, không cao máu, dù thân thể tròn quay. Cái đó cũng nhờ trời cho. Nhiều bác sĩ cũng khuyên bà, đừng ăn uống thịt dòn, cho sống cái miệng, đừng kiêng cữ làm chi nữa khi cái tuổi này.

Nhiều ông bận ông kiêng khem quá lắm, kiêng đi thịt. Họ xem ba thức sau đây ngang hàng với thuốc độc: Ngọt, mỡ và béo. Họ ăn ít, không dám ăn đồ ngọt, ăn béo. Thịt chiên, là họ đã tái mắt. Họ ăn mãi quen miệng, và thịt các thức ăn không mùi, không vị kia cũng ngon. Bởi khi đói thì mỡ, mỡ cháy cũng thành ngon. Có khi béo, uống quá, phải thức ngon cả trước cho. Nhưng nhún nhún kiêng cữ này nói rằng, không phải chi đem chặt để vào ngón tay, rồi bỏ nhún nhún, hủi không kíp.

Một ông bận cho biết rằng, theo nghiên cứu của đội hỏc Rockefeller thì có ba điều kiện để cho người già khỏe mạnh và ít bệnh là:

- 1) ăn uống mềm nhả cả bữa ăn bấy giờ,
- 2) thức để thỏn xuyên, và
- 3) làm tình dục. Ông không tin và cho rằng, cái đó chỉ đúng cho người mà thôi.

Mũi bận, hỏ ăn miệng thịt to béo bàn tay, một bữa ăn cả hỏ mình có thể ăn ba bận ngày mà chưa hỏt. Nếu mình chỉ ăn uống mềm nhả cả bấy giờ thì sẽ suy dinh dưỡng, sẽ đau ốm mà chết. Còn chuyền thức để thỏn xuyên thì đúng trăm phần trăm. Phải làm tình dục, có lượng không ai chỏc, vẫn để là còn làm để c hay không, mà còn đòi dục dục. Mình chỉ ăn bình thỏn, đừng ăn quá no, cũng đừng ăn đói. Cũng theo cái đỏo trung dung cả người xa đã bày ra từ mấy trăm năm nay. Rồi u chẻ, nói uống để c thì uống vỏa vỏa, cũng tốt cho sức khỏe. Đừng

say sũa là đũa c. Lâu lâu cũng ráng vui v, vui chũa ng cho khi i l t o. Ông Hai đã chũa a bũa nh biũa ng ăn cho nhiũa u bũa n bè rũa t công hiũa u. Đó là đũa ng ăn vũa t, và chũa cho khi thũa t đũa i ăn, chũa a đũa rũa thì chũa a ăn. Nhũa vũa y thì ăn gì cũng thũa y ngon.

Ông có quan niũa m phóng khoáng hũa n vũa sũa sũa ng và cái chũa t. Ông cho rũa ng, chũa t là mũa t tiũa n trình cũa a đũa i sũa ng, hũa p vũa i luũa t thiên nhiên cũa a tũa o hóa. Sũa chũa t là vô lý. Không ai tránh khi i cái chũa t, không sũa m thì muũa n. Ai cũng sũa chũa t cũa. Ngay cũa Phũa t, Chúa, thũa n thánh cũng phũa i chũa t, huũa ng chi mình là ngũa i trũa n mũa t thũa t. Chúa Giê-Su chũa t lúc mũa i 33 tuũa i. Phũa t cũng chũa t, thũa không bũa ng các ông, các bà cũa bũa giũa. Cũa thũa nghĩ, nũa u già mà không chũa t thì bũa giũa trên thũa giũa i có đũa n hũa n chín mũa i phũa n trăm cũa già, cũa nào cũng mũa y trăm tuũa i, mũa y ngàn tuũa i, ho hen, run rũa y, chũa m chũa p.

Lũa y ai làm lao đũa ng mà nuôi các cũa? Nhân loũa i sũa đũa cho vũa ra. Già thì phũa i chũa t đũa cho thũa giũa i đũa c trũa trung hoá. Khi nào anh chũa nghe tin mũa t ngũa i già chũa t mà lòng không buũa n, không thũa ng tiũa c, thì anh chũa đũa c giác ngũa rũa i đó. Có chi mà buũa n? Nũa u ngũa i chũa t không đũa i mũa t gánh nũa ng gia đũa i, mũa t đàn con đũa i cũa n nuôi đũa ng, đũa y đũa, mũa t bà vũa chân yũa tay mũa m, thì mũa ng cho ngũa i ta thoát đũa c cái hũa lũa y cũa a trũa gian. Khi i lo công ăn viũa c làm, khi i lo nhà cũa a, khi i lo thũa ng ghét, ghen tuũa, giũa n hũa n, khi i lo khai thuũa cho đũa ng hũa n kũa. Khoũa ru.

Nũa u ngũa i chũa t đã cao tuũa i, trong nhiũa u năm nũa m mũa t chũa, không nói năng, bũa i liũa t, ăn bũa ng cách bũa m qua ũa ng nũa i vũa i bao tũa, nghe hũa chũa t mà mình khóc lóc, tiũa c thũa ng, biũa ai, thì hoá ra là không biũa t đũa u. Muũa n ngũa i ta bũa kéo dài thêm cái cũa c hình đó lâu hũa n nũa a, rũa i mũa i đũa c chũa t sao?. Nhiũa u khi, con cháu mũa ng cho thân nhân hũa đũa c chũa t, mà mình thì sũa t sũa t thũa ng tiũa c. Ông thũa ng nói, trong tuũa i già, sũa c khoũa là quý nhũa t. Nhũa ng nũa u ai đó có sũa c khoũa tũa t, không hũa đau ũa m, thì cũng là mũa t sũa nhảm chán. Hũa đâu biũa t hũa đang có cái quý báu nhũa t trong đũa i. Lâu lâu phũa i đau vài trũa n đũa nhũa c nhũa, và nhũa rũa ng, không ũa m đau là sung sũa ng, là hũa nh phúc lũa m lũa m. Làm sao bũa n trũa, và nhũa ng ngũa i khoũa mũa nh biũa t đũa c cái hũa nh phúc, cái sung sũa ng cũa a ngũa i già, khi buũa i sáng ngũa đũa y, mà thân thũa không đau rũa, nhũa c nhũa i? Cũng nhũa nũa u ngũa i ta chũa a sũa ng đũa i chũa đũa kũa m kũa p, hà khi c thì làm sao biũa t đũa c nũa i sung sũa ng khi đũa c đũa t chân lên miũa n đũa t tũa do? Nên quan niũa m rũa ng, vũa i sũa c khoũa nào cũng tũa t cũa, đũa ng so sánh vũa i trũa ng hũa p tũa t hũa n. Cũa vui vũa i cái sũa c khũa e mà mình đang có.

Đũa c khoũa nhiũa u thì sũa ng nhiũa u, khoũa ít cũng sũa ng hũa n, vì chũa a đũa n nũa i tũa hũa i lũa m. Nhũa đi khám bác sĩ đũa u đũa u, đũa khám phá ra bũa nh, kũa p thũa i chũa y chũa a. Mũa t ngũa i bũa n ông cho biũa t, không dám đi khám bũa nh thũa ng niên, vì sũa 'bói ra ma, quét nhà ra rác'. Thũa nào bác sĩ cũng tìm ra bũa nh nũa y, bũa nh nũa trong cũa thũa và thêm lo. Cũa đũa thũa, rũa i khi bũa nh nũa ng thì chũa t. Bà vũa ông nũa y khũa sũa lũa m, nhũa ng không thũa t phũa c ông đũa c. Ông còn nói, bác sĩ thũa ng cho uũa ng thuũa c chũa a bũa nh nũa y, thì sinh ra thêm bũa nh khác nũa a. Hoũa c bác sĩ chũa n đoán sai bũa nh là thũa ng. Có ngũa i đũa c báo cáo y khoa, cho biũa t trên nũa c Mũa, mũa i năm có đũa n hai trăm ngàn ngũa i chũa t, hoũa c thũa ng tũa t vì bác sĩ kém hiũa u biũa t, hoũa c sũa suũa t gây ra.

Tuổi Già Nên Phiên Phiến Mũi Chuyền...

Tác Giả: ngv

Thứ Năm, 01 Tháng 9 Năm 2011 06:24

*Theo ông Hai Hô thì đũa ng sũa . Vì bác sĩ giũa i nhiũa u hũa n bác sĩ dũa , và bác sĩ có lũaũa ng tâm nhiũa u hũa n bác sĩ thiũa u lũaũa ng tâm. Đũa ng vì mũa t sũa trũaũa ng hũa p xũa mà sũa đi khám bũa nh. Khám bũa nh đũa biũa t trũaũa c mà đũa phòng, đũa chũa a trũa khi bũa nh mũa i chũa m, còn kũa p, chũa a trũa dũa dàng hũa n. Đũa ung thũa ăn tràn lan ra rũa i thì chũa có phép lũa mũa i cũa u đũaũa c. Ngũaũa i ta, có thũa mũa nh khũa e cho đũa n khi chũa t. Đó là trũaũa ng hũa p hiũa m hoi.

Nhũa ng đau yũa u trong tuổi già là thũaũa ng, không đau yũa u là bũa t thũaũa ng. Có mũa t ngũaũa i than rũa ng, cũa đi vào, đi ra trong nhà hoải, chán quá. Ông Hai bũa o rũa ng, đũaũa c đi vào đi ra nhũa thũa là sũaũa ng lũa m rũa i, sao mà chán, vì có nhiũa u ngũaũa i khác mong đũaũa c đũaũa ng dũa y đi vài bũaũa c, mà không làm đũaũa c, vì bũa nh. Nhũa ng theo ông, thì cái ngũaũa i nũa m liũa t trên giũaũa ng, cũng tìm đũaũa c cái thú vui riêng, khi nghe nhũa c, nũa m mũa mũa ng, nghĩ đũa n các kũa niũa m thũa i còn vàng son, nhũa đũa n nhũa ng tũa i lũa i nho nhũa mà hũa đã phũa m mũa t cách cũa ý và thích thú.

Ông Hai Hô tũa p thũa dũa c đũa u đũa n. Ông nói không ai chũa i bũa đũaũa c ích lũa i cũa a thũa dũa c, dù già dù trũa. Không bao giũa trũa đũa bũa t đũa u tũa p thũa dũa c. Không thũa dũa c thì tũa m thân nhũa nhũa t ra, rũa t dũa làm mũa i cho bũa nh hoũa n. Đi bũa trong tuổi già là tũa t nhũa t. Còn khoũa thì đi nhanh, yũa u thì đi chũa m hũa n, yũa n hũa n nũa a thì chũa ng gũa y mà đi. Có vũa n đũaũa ng là tũa t. Đi bũa , xũaũa ng đũa rũa ng, đũa gãy tay chân khi vũa pté.

Đi bũa cũng làm cho mũa t mũa trũa ra, lũaũa đũa cồng, thân thũa đũa đau đũa n, mũa t mũa i. Đi bũa cũng vui, nhũa t là đi vũa i vũa , vũa i chũa ng, nói đũa thũa chũaũa n vui buũa n. Nhũa ng khi bàũa bũa t đũa u cũa nhũa n vì nhũa ng chũaũa n không đâu, thì phũa i giũa vũa chũa y, đũa bà lũa i phía sau, cho bà nói vũa i cũa t đền, cũa n nhũa n vũa i cây cũa. Không có vũa đi cùng thì đi vũa i bà cũa hàng xóm cũng vui. Bà sũa không baogiaũa dám cũa n nhũa n ông vì nhũa ng chũaũa n không đâu. Bà sũa lũa ch sũa hũa n. Đi vũa i bà hàng xóm, ông bũa o, đũaũa ng sũa thiên hũa hiũa u lũa m, cũng đũaũa ng sũa chính bà y hiũa u lũa m. Không hiũa u lũa m thì tũa t. Hiũa u lũa m thì càng tũa t hũa n, vì làm cho bà yũa vui, làm bà nghĩ là còn sáng giá, còn có ngũaũa i ngũaũa ng mũa đũa n cái nhan sũa c mùa thu cũa a bà. Bà sũa yêu đũa i hũa n, sũa ăn ngon, ngũa đũaũa c, thũa thì ông cũng đã làm đũaũa c mũa t đũa u thiũa n nho nhũa. Ông nói, ông đũaũa c nghe chũaũa n mũa t bà cũa 88 tuổi, bà nói rũa ng, phũa i đi bũa , phũa i tũa p thũa dũa c đũa chũa ng lũa i bũa nh hoũa n.

Mũa i ngày bà đi bũa hũa n mũa t giũa. Bà nói rũa ng: 'Mình phũa i biũa t tũa thũaũa ng mình. Con cái có thũaũa ng mình, chúng có thũa cho tũa n bũa c, quà cáp, chũa không cho mình sũa ckhũa e đũaũa c. Mình phũa i tũa lo lũa yũa mà sũa ng cho vui, sũa ng cho có. chũa t lũaũa ng.' Ông nói rũa ng, thũa dũa c làm tăng tuổi thũa , chũa không làm giũa m.

Ngũaũa i trũa ham tũa p, tũa p quá sũa c thì lẫn kũa nh ra mà chũa t, mau lũa m. Bũa i lũa i là tũa t nhũa t, vũa n đũaũa ng đũa các thũa bũa p thũa t. Nhũa ng tuổi già, thũaũa ng sũa nũaũa c, sũa lũa nh. Cái gì sũa thì không nên làm, hũa i cho sũa c khoũa , hũa i thũa n kinh. Mũa i lũa n nghe có ngũaũa i than là mũa t ngũa , ông thũaũa ng nói say sũa a vũa bũa nh nũa y. Theo ông thì nhũa ng ngũaũa i nũa y, đã ngũa đũa , ngũa thũa a, nên không ngũa thêm đũaũa c, mà tũaũa ng là mũa t ngũa. Vì ban ngày, hũa cũa thũa y mũa t, mũa t rũa lũa i, là ngũa nhũa ng giũa c ngũa n. Nên biũa t, ngũa mũa t giũa c chũa ng 15 phút lúc ban ngày, có thũa tũaũa ng đũaũa ng vũa i mũa t giũa c ngũa 1 hay 2 giũa ban đêm.

Mĩi đêm, ngườii bình thường, chườc n ngườ ngon chường 3 hay 4 giườ là đườ mườ nhườ nhườ gườ u bườ c cườ c. Nườ u không ngườ ngày thì đêm vườ ngườ đườ lườ m. Không phườ i tuườ i già là mườ t ngườ , bườ ng chườ ng cho thườ y chó mèo già ngườ li bì, ngườ ngày, ngườ đêm, ngườ liên miên.

Ngườ i già đườ thì giườ , ban ngày ngườ rườ i, thì ban đêm khó ngườ là chuyườ n thườ ng. Ông thườ ng nói rườ ng, đườ ng sườ mườ t ngườ . Khi không ngườ đườ c thì đườ y đườ c sách, viườ t thườ , làm thườ , xem truyườ n hình, gõ máy vi tính, đườ c thườ bườ n bè,hầ y tườ n hườ ng cái thườ i gian quý báu đang có. Rườ i chườ cho thườ t buườ n ngườ , không thườ c nườ i nườ a thì vào giườ ng nườ m, sườ ngườ đườ c ngay, và ngườ mườ t giườ c ngon lành cho đườ n sáng. Đườ ng ép giườ c ngườ , ép giườ c ngườ sườ khó ngườ hườ n. Cũng đườ ng uườ ng thuườ c ngườ . Đườ i kườ . Uườ ng thuườ c ngườ nhiườ u, làm hườ hườ i hườ thườ ng thườ n kinh.

Đườ ng nườ m nhườ m mườ t mà đườ m cườ u, nườ u phườ i đườ m thì đườ m nhườ ng ngườ i tình cũ. Mau ngườ hườ n. Nườ u đườ i chườ có mườ t hai ngườ i tình thườ thì đườ ng đườ m mườ t hai, mườ t hai, không có lườ i. Hoườ c nườ m mà hát trong trí nhườ ng bài ca du đườ ng, đườ p, gườ i nhiườ u kườ niườ m êm ái, thân thườ ng. *Bà chườ ông, cườ than phiườ n là mườ t ngườ , nhườ ng khi đi chườ i, cườ leo lên xe thì quườ o đườ u ngáy khò khò, ngườ suườ t buườ i, suườ t ngày, ngườ mà quên xem phong cườ nh. Ngườ nhườ thườ thì no rườ i, đườ rườ i, nên khi đườ n khách sườ n thì làm sao mà ngườ thêm đườ c nườ a. Bà chườ nói, đi chườ i xa sườ mườ t ngườ . Bà y thườ c sườ ngườ nhiườ u hườ n ai cườ ,mà bà tườ ng là mườ t ngườ .

Mườ t chườ khác than là mườ t ngườ kinh niên, ghé nhà ông chườ i. Ông nói là sườ chườ a bệnh mườ t ngườ cho chườ . Ông đườ n chườ kia đi chườ i, suườ t ngày lườ i bườ , chườ vườ a đi vườ a ngườ gườ t, ông không cho ngườ . Ông nhườ hườ t viườ c nườ y qua viườ c nườ , không đườ chườ có thì giườ mà ngườ gườ t. Đêm không cho đi ngườ sườ m. Mườ i mườ i giườ đêm, mườ t quá chườ nằ nườ xin đi nườ m, và đánh mườ t giườ c ngon lành dài đườ n sáng hôm sau.

Trong mườ y hôm liên tiườ p đêm nào chườ cũng ngườ li bì, ngườ ngon, không cườ n thuườ c thang chi cườ . Ông truyườ n bí quyườ t là không ngườ ngày, mườ t mườ y cũng không ngườ , ban đêm đườ ng đi ngườ sườ m, phườ i chườ cho mườ t rườ lườ i, mườ không ra, mườ i đi ngườ , thì ngườ ngon. Nhiườ u ngườ i già tườ đườ t cho hườ mườ t kườ luườ t đườ sườ ng. Theo ông thì có kườ luườ t cũng tườ t, mà không kườ luườ t lườ i càng khườ e hườ n. Nhiườ u ngườ i tính tình nghiêm khườ c. Mườ i sườ đườ u phườ i rườ rườ p đúng nhườ quy đườ nh mườ i chườ u. Tườ i chi vườ y, nườ u không rườ rườ p mà không chườ t ai, hườ i ai, thì rườ rườ p làm chi cho khườ mình, khườ ngườ i? Nên đườ dườ vườ i mườ i sườ , đườ dườ vườ i chính bườ n thân mình, kườ o tườ i nghiườ p nó. Khườ c kườ cũng là đườ u hay. Nhườ ng tườ i gì mà tườ khườ t khe vườ i chính mình, ngườ i khác không khườ t khe thì thườ . Nên cườ xem mườ i sườ nhườ trò chườ i. Chườ i vui nhiườ u thì tườ t, vui ít cũng tườ t luôn. Ông không mong cái tuyườ t đườ i, hoàn hườ o. Trong mườ t cuườ c chườ i, ông không hy vườ ng đườ c tườ t cườ mườ i ngườ i tham gia, có ít vui ít, có nhiườ u vui nhiườ u. Hai ba chườ c ngườ i cũng vui, mà năm bườ y bườ n bè cũng vui luôn. Nườ u hườ t mườ t cuườ c chườ i, mườ t cuườ c gườ p gườ , ông cũng không tiườ c, chườ ng sao cườ , ông vườ nhà mườ nhườ c, mườ TV ra mà thườ ng thườ c. Ông nghĩ, đườ c thêm mườ t đườ p nghườ ngườ i, yên tườ nh. Có lườ n đi trườ máy bay? Ông bình tườ nh xin đi chuyườ n sau mà không đườ c. Ông cũng cườ i, không bườ c mình,quay vườ nhà, pha mườ t bình trà, đườ mườ t tườ p thườ ra mà ngườ vườ nh, nườ m ngườ a mà thườ ng thườ c cuườ c tranh tài thườ thao. Ông nói, đôi khi nhườ trườ mườ t chuyườ n may bay mà sườ ng sót, nườ u máy bay rườ t.

Chiườ u ra ngoài quán uườ ng cá phê xem sinh hoườ t phườ phườ ng. Nói chuyườ n tào lao vườ i chườ quán. Ông không bao giườ tranh luườ n gay gườ t vườ i ai. Ông nói, tranh luườ n làm chi cho mườ t, rườ i giườ n

Tuổi Già Nên Phiên Phiến Mũi Chuyền...

Tác Giả: ngv

Thứ Năm, 01 Tháng 9 Năm 2011 06:24

---

n nhau? Trong tuổi già, khi có cuộc tranh luận thì tránh là tốt nhất. Nếu không tránh được thì chịu thua đi, thừng làm chi, đừng cho đời người n lời? Thừng tranh luận, làm thiên hạ ghét, làm mất lòng bạn, làm người b thua tức giận, và nóng mặt, không a mình. Không ai ghét người thua trong cuộc tranh luận. Người thừng cuộc, đừng b ghét h n.

Thừng đánh mặt ván c xem, nhừng thừng cho đời phừng thừng, làm h vui h n, không chừng mình được cãi đừng h u h h n. Đ n nhà người i ta, mà cãi nhau, tranh thừng, làm h mất mặt v i v con, v i b n bè, thì đừng mong chi được t i p cãi th m thi t. Khi thua, mình không thi t thòi, mất mát chi c , mà l i đ c thừng, t i sao không ch n tình thừng, mà ch n cái b ghét. Thừng tranh luận, cũng ch a ch c mình đã gi i h n người i, mà gi i h n đ làm chi? Và cũng ch a ch c người i ta đã ch u cái lý c a mình là đúng.

Trong tình v chừng cũng v y, nhừng ông nhừng bà tranh h n thua thừng lý, thừng tí, cãi v nhau thừng b n v nhừng đ u không ích l i chi cho ai c . R i gi n nhau, nói n n n nhau, làm nhau đ a đ n vì l i nói thi u t t , thi u l ch s . Có ích l i gì đâu. Tranh nhau thừng thua, làm s t m h nh phúc gia đình, làm mất đi thì gi quý báu bên nhau, làm không khí gia đình n n n . Đ n g bao gi nói là ph i làm cho ra l , không thì hoá 'l n g'.

Hãy c đ cho chừng mình, v mình 'l n g' đi, cho h s n g. T i sao đi ra ngoài, không dám 'l n g' v i thiên h , mà v nhà l i 'l n g' nhau làm chi cho mất vui. Ông thừng nói, c ch u thua đi là kho nh t. Ông đã thua thì không vi c chi mà ai đó gây h n thêm. Đúng hay sai, ông t b t. Không c n tranh luận nh u.

Có tranh luận thì cũng ch a ch c đã thuyết ph c đ c đ i phừng mà không gây mất mát. M i l n ph i tranh luận v i ai thì ông nh l i ch y n ông Pol Pot. Ông n y đã gi t ch t h n hai triệu dân vô t i, t c kho n g m t ph n ba dân s Kampuchia c a ông th i đó. Th m mà cu i đ i, khi s p ch t, ông Pol Pot nói v i m t phóng viên Tây phừng r n g, nhừng đ u ông đã làm là l i ích cho dân t c c a ông.

Nh ch y n đó, làm ông đ n g a mi n g xen vào nhừng cuộc tranh luận. Khi có ai chê bai ông, ông chừng b c mình, không gi n h n mà c c i, và xem nh không. Ông t nh , b t đâu ông cũng đáng chê, đáng trách. Nghe thiên h chê, đ m a mình, b t mình còn cái ch a hay, sai sót. Không ph i ông là k m t dày không b t x u h , nhừng thiên h chê mà không ph n n g, thì nh gió qua truông.

Có m t ông khác, b v chê bai hoài, chê đ th . Ông n y ch c i mà nói v i bà v r n g, ông không n g bà xui x o đ n th , l y ph i m t th n g ch n g t h i nh v y, t i nghi p cho bà quá. Bà v nghe mà ch t đ , và b t đã ăn nói quá tr n.

Khi nghe ai khoe khoang, ông cũng không bết bết, không lết mết thết cựa hờ ra, sỗ làm cho hờ xu hờ, bẻ bàng. Ông cười gật vạt tin, gật mà đái hờ vài phút vui sỗ sỗ ng, cũng là làm đợc mết việc thiệu nho nhó. Ông không mết gì, và chệng thiệu hờ i cho ai mà cuệc đợi nệy thêm vui, thêm tợ. Bẻ i nghĩ thợ mà ông làm.

Ông Hai Hồ quan niệu m rệng, trong tuệi già, có hoài bợ o thì cũng tợ t, mà không có hoài bợ o chi cợ, thì tợ t hờ n, và khôn ngoan hờ n. Khi trợ, nhiệu thì giợ, nhiệu năng lợc mà chợ a có hoài bão nào làm xong thì khi già rợ i, mong chi đợ t đợ c. Tợ i chi đeo vào thân cái hoài bão cho khợ. Già rợ i, đợ ng xem cái gì là quan trợ ng cợ. Tợ danh vợ ng, tiệu tài, tình yêu. Ngay cợ cái mợ ng sợ ng cợ a mình, cũng đợ ng xem là quá trợ ng. Có lợ n, ông đợ n thăm mợ t nhà văn đang nợ m thoi thóp, miệng ngợ m mợ t cái que gợ có thợ m nợ c cho đợ khát, sợ p chợ t vì ung thợ. Ông nhà văn còn thao thợ c vì mợ t tác phợ m đợ đợ i chợ a khợ i đợ u đợ c. Chợ t chợ a an lòng. Ông nói: 'Thôi bác ợ i, chuyệu n gì mình chợ a làm đợ c, thì thợ nào con cháu mình sau nệy cũng làm. Yên tâm mà đợ ng bợ nh đợ'.

Ông Hai Hồ cho rợ ng, cợ năm ba ông bà bợ n già gợ p nhau, uợ ng vài ly trà, cà phê mà nói chuyệu n nhợ m cũng là mợ t thợ hợ nh phúc trong đợ i. Ông nói, dù đợ n đợ nghe thợ ng bợ n già nó chợ i mình, cũng cợ vui, đợ c ngợ i ta chợ i, tợ c còn có ngợ i đợ ý đợ n mình, còn hợ n là không ai khen, ai chợ i cợ. Nhợ ng đợ p ra mợ t thợ, ra mợ t sách, ông thợ ng tham gia cho cuệc hợ p thêm xôm tợ. Cho tác giợ sợ ng. Ông khoái các buợ i ca nhợ c cây nhà lá vợ n, tài tợ. Nó cũng có nhợ ng cái hay cợ a nó. Nhợ ng buợ i hợ p mợ t anh em bợ n cũ, ông không bao giợ bợ qua, ông nói là không tham đợ thì uợ ng lợ m. Ông cho rợ ng, tuệi già mà còn gợ p lợ i đợ c bợ n xợ a, thì không còn gì quý báu hợ n. Nợ m nhà xem sách, xem truyệu n hình, đá banh, đầu vui bợ ng gợ p bợ n cũ.

Gợ p đợ p vui thì cợ vui kợ o uợ ng, biệu t mình còn sợ ng đợ c bao lâu nợ a mà mãi phí ngày giợ chợ y theo lợ i lợ c. Mợ i khi có ai mợ i đi đám cợ i, tiệu tùng, ông đợ n đứng giợ, mà thiên hợ tà tà đợ n trợ, ông cũng không bợ c mình. Bẻ i ngợ i ta quen giợ cao su rợ i. Hợ có cợ trăm ngàn lý do đợ biệu n mình. Ông có đợ n sợ m, thì cũng có cái lợ i khác, đợ c nói chuyệu n, gợ p gợ, tâm sợ tào lao vợ i nhợ ng bợ n bè mà tợ lâu ít có đợ p gợ p nhau. Cũng vui và quý. Đợ chi có cợ hợ i thuệu n tiệu n đợ gợ p nhau. Đợ n khi đợ n thợ c ăn ra, không còn cợ hợ i đợ nói chuyệu n nợ a vì ai nệy lo gợ p, lo nhai, không rợ nh mà nói chuyệu n. Khi ăn xong thì bợ n bè vợ i vớ ra vợ vì đợ ng xa, vì đêm khuya, vì mợ t nhợ c. Bẻ i vợ y, ông cợ vui vợ i cái bê bợ i cợ a thiên hợ, và bợ ng lòng vợ i câu 'Không ăn đợ u không phợ i Mợ, không đi trợ, không phợ i Việu t Nam.' Ông Tợ Hồ thợ ng nói, tuệi già, cợ phiến phiệu n vợ i mợ i sợ cho khoợ, cho sợ ng cái thân già cợ a mình.a